

Aj spomienky majú svoju vôňu.
Ako však vonia zločin?

Paul Richardot

Ljndeni

Fragrancia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Paul Richardot
Fragrancia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

FRAGRANCIA

Paul Richardot

FRA
GRAN
CIA

Preložila Marta Činovská

Ljndeni

Venujem Jeannette.

*Každá spomienka má svoju vôňu, a kto si chce niektorý
príjemný okamih sprítomniť, musí si vybaviť jeho závan.*

PROLÓG

„Môžem dostať pohár vody?“ požiadal pacient schúlený v kresle, kde sa úplne strácal.

Hélias, vzrušene poklopkávajúc nohou, sa obrátil k Alainovi. Jeho mentor prikývol a mladý muž sa rozbehol k dávkovaču vody. Pacient podaný pohár na dúšok vypil a bol pripravený. Hélias sa vrátil k svojej stoličke aj k svojej akatízi. Nutkavý pohyb, ktorý sa nespočetne ráz pokúšal ovládnuť, bol intenzívnejší vždy, keď bol v strese. A to bolo vlastne stále.

„Nech sa páči, pán Durin, začnite, prosím,“ povzbudil starého muža Alain s ceruzkou v ruke, pripravený zapisovať.

Starec sa ešte hlbšie zaboril do kresla a zavrel oči.

„Dnes som si chcel vybaviť v pamäti svoju triedu a učiteľa. Čertovský chlapík. Zábavný a prísny zároveň. Čakával nás na nástupišti v sivej košeli, rovný ako svieca. Na nose mal okuliare. Okrúhle. Nie, štvorcové.“

Tvár pacienta sa na chvíľu zmražila.

„Už si presne nepamätám, ale vyzeral prísne, aj keď to bol najžoviálnejší z profesorov. Neustále žartoval. Mali sme však pred ním rešpekt. Veru hej. Teraz je všetko inak. Môj vnuk dokonca učiteľom tyká. To by sa za našich čias nestalo.“

„Pán Durin, nezabúdajte na čuchové vnemy,“ prerušil ho Alain. „Je absolútne nutné, aby ste nám poskytli čo najpresnejšie pocity zo svojho okolia. Sú to dôležité detaily pre vernú rekonštrukciu.“

Starec si zvráskavenou rukou prešiel po tvári a pokračoval:

„Keď sme po dvoch vchádzali dnu (naznačil to pohybom rúk), vždy som sa usiloval byť po boku Louisovi. Bol to môj najlepší priateľ. Už som vám ho spomínal. Veruže áno. Ten, čo zomrel v spánku asi pred rokom. Aj ja by som rád odišiel tak potichu.“

Alain ho jemne napomenul, aby nepredbiehal.

„Prepáčte, len čo zavriem oči, rozhovorím sa. Čo som to vravel? Aha! Keď sme s Louisom vošli do triedy, najprv sme poutierali tabuľu a potom sme si ruky biele od kriedy oprašovali na chrbtoch spolužiakov. Tí zúrili!“

Pri spomienke na tento žartík Alain zmraštil obočie a rýchlo si poznačil na papier vonné látky. Pacient terapiu nevedomky posunul. Cashmeran by dokonale vystihol minerálnu bridlicu tabule. Navoskovaná podlaha by sa zase pripomenula akordom metylfenylacetátu a cedrolu. A prečo nepridať aj prímorskú vôňu? Nie. Alain poslednú látku prečiarkol. Príliš vodnatá, príliš morská. Nie dosť suchá a prachová. Iris nitril by vystihoval vôňu kriedy, ktorá

štekli v nose. Znalec sa s tým však neuspokojil. Kým pacient pokračoval v chaotických spomienkach na niekdajšiu školskú triedu, Alain zapisoval, rozpitvával a objasňoval každú myšlienkovú odbočku. Tu kožené topánky, tam chladivý závan atramentu z kalamára... to všetko premieňal na informácie o tej-ktorej látke a názvy esencií zapisoval na papier.

Keď skončil, pokynul Héliasovi, aby podišiel k nemu. Kým pacient zotrval v zajatí svojho myšlienkového putovania, mladý muž vzal zoznam, obišiel pracovný stôl a vybral zo skrine všetky označené fiolky. Nehlučne prekĺzol poza starca a sadol si do kúta miestnosti za pracovný pult. Tam parfumérsky elév namiešal rozličné ingrediencie do sklenenej odmerky položenej na laboratórnych váhach.

„Bola to chlapčenská škola. Keď sme chceli zazrieť dievčatá, museli sme vyčkať do neskorého popoludnia. Spomínam si, že som mal priateľku. Jedli sme spolu pendrekové cukríky. Milučké dievčatko.“

Hélias spozornel a pozrel na Alaina. Pendrekové cukríky: naozaj spomenul sladké drierko? Lekár zaregistroval asistentovu reakciu a súhlasne sa usmial. Hélias vyskočil a vrátil sa ku skrini. Aby mala spomienka tú správnu vôňu, musí obsahovať aj stopu tejto zložky. Okrem zelených a kožených tónov pridá aj izobutylchinolín.

Keď bol hotový, zmes zriedil v prchavej pamäťovej substancii, nalial ju do rozprašovača a podal Alainovi. Ten trpezlivo vyčkal, kým pacient dokončí svoje rozprávanie, a spýtal sa:

„Ste pripravený?“

Starec trasľavým hlasom vyriekol sotva počuteľné: „Áno.“

Alain stisol rozprašovač, z ktorého sa rozptýlili prvé kvapôčky. Potom ho podal pacientovi.

„Je čas, aby ste si sprítomnili svoju minulosť,“ usmial sa naňho.

Starec priblížil prístroj k nosu a zhlboka vdýchol. Stačil zlomok sekundy a jeho čuchové bunky zaznamenali molekuly vône, ktoré poletovali vo vzduchu. Vzápätí akoby sa ocitol v prázdnote. Ponoril sa do priepasti pamäti, kam sa nikto zvyčajne neodváža: do zabudnutia. Skrz-naskrz sa vnoril do záhybov svojho mozgu. Chemická zmes v ňom vyvolala nielen spomienky, ale aj všetky dávne pocity a zážitky. Bezstarostnosť, ľahkosť a nevinnosť detstva. Nedokázal si spomenúť, kedy naposledy ich cítil. Jedného dňa jednoducho zmizli.

Zatiaľ čo jeho hypothalamus spracúval čuchovú informáciu, telo si spomínalo. Vytrysklo v ňom na povrch množstvo veselých zážitkov, čoraz jasnejších a presnejších. Details, ktoré boli dávno zdanlivo stratené. Profesorovu grimasu, keď odpoveď nebola správna, prsty spolužiakov zakvačené do jeho goliera, keď zistili, že majú kriedu na chrbtoch, Louisove rozviazané šnúry na topánkach. Louisov hurónsky smiech cez prestávku. Louis a jeho oškreté, zakrvavené kolená špinavé od piesku. Vnútro starého muža premkol hrejivý pocit. Plný eufórie, nadšenia. Opäť bol tým malým chlapcom, a nie ochabnutým telom – telom, ktoré sa neúprosným plynutím času scvrklo a ohlo. Odrazu sa cítil nesmrteľný, plný sily a udatný, ako len deti

FRAGRANCIA

dokážu. Dívajúci sa hrdým, no podozrievavým pohľadom, čo mu život prinesie. Keby mladosť vedela a staroba mohla... Nie. Topánky školáka zadupávali toto úslovie. Keby si staroba dokázala spomenúť, aká bola mladosť... Dušu mu zahalila radosť. Po lícach zbrázdených rokmi mu stekali slzy. Bol súčasne prázdny aj plný, prítomný aj vzdialený.

Účinky PPS sa pomaličky strácali a s nimi aj spomienky na predošlý život. Na chvíľočku ho navštívilo detstvo. Keď otvoril oči, vône minulosti sa vytratili. V hrdle mal sucho a v očiach slzy. Alain mu upokojujúco položil ruku na plece:

„Vitajte späť.“

1

O niekoľko hodín neskôr Hélias vyprevadil posledného pacienta. Hoci nesledoval miestnu politiku, vďaka plagátom rozvešaným po celom meste v ňom spoznal starostu Le Mans, ale patrilo sa tváriť, že je to niekto neznámy. Jeho mentor mu prikázal čo najprísnejšie dodržiavať diskretnosť: „Čím viac sa odosobnia od toho, kým sú dnes, tým lepšie si spomenú, kým boli včera.“ Aforizmus, ktorý Alain často pripomínal na zvyčajných piatkových večerných stretnutiach, kde si výnimočne doprial kalíštek alkoholu. Hélias bol rád jeho spoločníkom, lebo Alain mu hojnými klebetami a chýrmi odhaľoval najnovšie objavy v odbore a zdokonaľoval tak jeho neformálne vzdelávanie. Dnes sa toho Hélias musel vzdať. V pondelok mal ísť do olfaktorického centra a chcel zanechať všetky papiere v poriadku.

Ich pobočka Fragrancie sa nachádzala na dvoch poschodiach štýlového domu a pracovali v nej len oni dvaja, takže Hélias musel zastať prácu na všetkých frontoch.

Umýval laboratórne sklo, sledoval tlak aj stav ingrediencií, kontroloval fungovanie rozprašovačov, kompletizoval dokumentáciu a posielal podrobné správy o PPS do centrály. Materský podnik, zodpovedný za výrobu, distribúciu a využitie produktu, prísne sledoval manipuláciu s ním. Táto psychotropná látka bola základom tranzu pri čuchových sedeniach a kľúčovým faktorom celého úsilia. Aj tá najmenšia chyba vo výsledkoch mohla spôsobiť laboratóriu aj Alainovi komplikácie.

Po zvyšok času Héliasa zamestnala aktualizácia záznamov pacientov v databáze. Robil evidenciu spomienkových vôní z celého týždňa jednu po druhej a zoradzoval ich podľa počtu. Na jeho veľké prekvapenie na „prechádzku po pláži“, ktorá sa v tomto mesiaci objavila viac ako päťkrát, nebol v zozname vôní odkaz. Skôr než odíde, zmieni sa o tom Alainovi. Nakoniec do spisu pána Durina pridal atmosféru bývalej školskej triedy. Bol to dojemný pacient. Veľa hovoril, ešte viac sa rozptyľoval, ale jeho čuchové spomienky mali v sebe poéziu obyčajných vecí.

Keď dokončil všetky úlohy, doprial si chvíľku pohody v prázdnej čakárni. Čoskoro ho Alain pošle domov. Využije to na upratanie izby pred veľkým odchodom. Unavenou myslou mu prebleskla obava. Čo ak počas skúšobného obdobia nevyhovie a Frangencia ho vyhodí? Bude mu to Alain zazlievať? Nie, isteže nie. Ten muž mu praje len to najlepšie. Hélias vzdychol a zaklonil hlavu. Po niekoľkých sekundách mu stúpala šija. Narovnal sa a pohľadom prešiel po miestnosti. Bola obdĺžniková s vysokým stropom, zaliatá svetlom z dvoch priestranných okien. Od zvyčajnej

čakárne sa odlišovala množstvom kadejakých drobností, ktorými bola preplnená. Príležitostne ju musí upratať. Ledva sa medzi nimi našla cestička.

Alain bol náruživý zberateľ. Nič nevyhadzoval. Na starých parketách sa kopili štósy novín, svedkov uplynulých čias. Uprostred trónili nádoby plné všakovakých pier a steny boli oblepené stovkami pohľadníc z celého sveta. Hélias podozrieval pacientov, že ich zlomyseľne posielajú, aby zistili, kam až siahla Alainova zberateľská horúčka. Momentálne takmer k toaletám, ale obával sa, že ani tam sa nezastaví. Raz, keď bol pozvaný k svojmu mentorovi na kávu, objavil zásuvku plnú škatuliek od camembertu. A tak z času na čas, so súhlasom Alainovej ženy Claudine, triedil veci tak, aby si to olfaktorik nevšimol.

Hélias zavrel oči. Stres z odchodu ho nútil vyčistiť si hlavu. Zhlboka sa nadýchol a nechal emócie voľne plynúť – toto cvičenie mu pomáhalo vždy, keď sa ho zmocnil strach. Vtom sa ozval zvonček pri dverách. Hélias vyskočil z kresla a zavolať smerom k Alainovej pracovni, že sa o to postará.

Keď otvoril dvere, uvidel dvoch veľkých chlapov v čierom, od topánok až po šiltovky. Dokonca mali na očiach slnečné okuliare.

„Vaše meno!“ prikázali.

„Hélias Révol, asistent Alaina Fissona,“ odvetil poslušne a pošúchal si šiju.

Ten menší natúkal mená do mobilu, ani nezdvihol hlavu a zavelil:

„Ty nemáš oprávnenie. Ustúp.“

Odtisol mladíka plecom a jeho spoločník, skutočný obor, ho nasledoval. Na hrubom zápästí mal pripevnenú retiazku s plechovým kufříkom.

„Kde je znalec vóní Fisson?“ vyštekol prvý muž a spoza okuliarov sledil po okolí.

„Vo svojej pracovni.“

„Na čo čakáš? Chod' poňho!“

Hélias zdúpnel, otrasený prísnyim rozkazom.

Obor za ním si rozopol sako. Mladík v zmätku považoval puzdro na okuliare na mužovom opasku za kožené puzdro na zbraň. Dych sa mu zrýchlil a o krok cúvol. Chlapík, potešený, že to berie vážne, sa zaškeril. Svojím ksichtom, s ktorým by ho nevzali ani do podradného westernu, však Héliasovi poriadne vydesil. Zrak sa mu zahmlil a dych zrýchlil. Zmocnil sa ho strach. Silné emócie u Héliasovi často vyvolávali záchvat. Opäť strácal nad sebou kontrolu. Bol si tým istý. Toto pomyslenie len zhoršovalo jeho situáciu. Hruď mu zavalila ťažoba. Usiloval sa tomu za každú cenu uniknúť. Vytiahol z vrečka kovový žetón a pomädľil ho v dlani. „Uvoľni sa, uvoľni sa,“ šepkal so zatvorenými očami.

„Moje puzdro na okuliare ho tak vystrašilo? Haha. A ty si ma považoval za drúka...“

Jeho spoločník len pokrčil plecami.

„Pozri sa naňho, je celkom hotový.“

„To už stačí,“ zasiahol Alain a vyšiel z pracovne.

Obaja muži v okamihu stuhli.

„Znalec Fisson, máme jasné rozkazy. My...“

„Mlčte!“ prikázal im rázne.

FRAGRANCIA

Natiahol ruku a ukázal zápästie, na ktorom mal vytetovanú ružu so štyrmi trňmi.

„A môjho asistenta nechajte na pokoji,“ dodal už pokojnejšie.

Vytiahol z peňaženky čiernu kartu, ktorú tí dvaja okamžite skontrolovali.

„Neviem, kde vás Cornélia berie, asi jej musím pripomenúť kritériá výberu.“

Dal im päťčíselný kód, vzápätí putá odomkli a podali mu kufrík. Skontroloval celistvosť pások nalepených cez žliabok a pokynul mužom, aby odišli. Hélias sa pomaly spamätával.

„Počínal si si veľmi dobre,“ uistil ho Alain. „Nedal si sa vyviešť z miery.“

Položil svoju ruku na Héliasovu a zastavil frenetický pohyb žetónu. Mladík si ho schoval do vrečka a s údivom sa pozrel na kufrík. Ešte nikdy nevidel biometrickú zámku. Alain sa uškrnul.

„Nové nariadenie. Funguje to len na moje odtlačky. Palec na nohe. Pre prípad, že by mi odrezali ruku. (Pohýbal prstami.) Neviem, kde tie nápady berú. Tušíš, čo je vnútri?“

„Myslím si, že prchavá pamäťová substancia,“ odvetil mladík s neskrývaným obdivom k vzácnej tekutine.

Alain prikývol. „Poďme. Pomôžeš mi otvoriť tú potvoru! Viac hláv, viac rozumu!“

2

V rovnakom čase, na mieste vzdialenom niekoľko stoviek kilometrov, vyblýskaný čierny sedan zastavil na ulici neďaleko radnice. Šofér vypol motor, sklapol slnečnú clonu a pozrel do spätného zrkadla. Jeho šéfka, mladá pestovaná žena pohodlne uvelebená na zadnom sedadle bola pohrúžená do nejakého článku.

„Sme na mieste, madame.“

Nora zdvihla hlavu a rozhliadla sa. Nič nenaznačovalo, že sú v Melune. Musí mu veriť.

Vytiahla zrkadielko a skontrolovala si vizáž. Žiarivá pleť tridsiatničky neniesla stopy únavy, nahromadenej odkedy zastávala tento post. Len pod očami sa črtali mierne kruhy. „Znaky tých, čo pracujú“, presviedčala ju jedného dňa mama. Aj niekoľko kolegov ju varovalo, že pod vedením výstrednej šéfky Fragrancie predčasne zostarne. Po piatich rokoch vernej služby však pri pohľade na seba usúdila, že si svoje predpovede môžu kamsi strčiť. Vložila zrkadielko do tašky a vystúpila z auta.

„Potrebujem len dvadsať minút, François, pokojne sa zatiaľ poprechádzajte,“ oznámila šoférovi a zabuchla dvere auta.

Neskoré popoludnie prezrádzala hĺstka chodcov a zblúdených turistov, ktorí narúšali nudu končiaceho sa dňa. Unavení obchodníci na Ulici generála de Gaulla spúšťali železné rolety. Neďaleko odtiaľ sa rieka Almont po putovaní celým mestom konečne vlievala do Seiny.

Mladá žena sa pozrela do mobilu. Práve včas. Keď vošla cez bránu, zamestnanec radnice ju upozornil, že čoskoro park zavrú. Poďakovala a pokračovala ďalej.

Miestom stretnutia bol osamelý strom s lavičkou. Ali Abbad z justičnej polície jej poslal presný opis miesta niekoľko hodín predtým. Podpätky, pod ktorými škripal štrk, podčiarkovali komickosť situácie. Celá táto scéna vyšetrovateľovi nesvedčala.

Z diaľky uvidela, ako zahasil cigaretu, ohorok si strčil do vrečka, vstal a šiel jej naproti. Bol zarastený, nedbalo oblečený, akoby niekoľko dní nespál doma. Rolák vyhrnutý až k nosu dokonale zapadal do obrazu. Keď prišiel k nej, zakopol a z rúk mu vypadol spis.

„Všetko v poriadku?“ Nora sa zohla, aby mu pomohla pozbierať papiere zo zeme.

„Prepáčte,“ narovnal sa a mladej žene udrela do nosa módna vôňa paprade, voňavky, ktorú si od svojich dvadsiatich rokov kupoval v supermarkete. Zmes levandule, dubového machu, kumarínu a ohorku cigarety bola jeho pachová stopa. Jeho hlavný poznávací znak. Oprášil si rukáv a podal jej spis.

„Opäť vás potrebujem,“ povedal, zapálil si a ponúkol ju.

Odmietla.

Stretnutie sa týkalo prípadu znásilnenia na večierku. Nora preletela stránky spisu a zistila, že tam chýbajú spomienky ženy, ktorá podala žalobu. Nedokázala opísať násilníka. Sporadicky jej naskakovali len útržky násilia a spúšťali v nej záchvaty strachu. Psychológovia, ktorí obeť vyšetrojú, to zvyčajne nazývajú posttraumatický syndróm. Ani výsluchy mladých mužov, ktorí boli na večierku, nič nepriniesli: nikto si nič nevšimol. Skutočná veselica slepých. Jediná istota v celom prípade bola, že justičná polícia na prípade tvrdo makala.

„Pri tom, čo sa momentálne deje vo Francii, sa obávam, že vám nemôžem pomôcť.“ Nora chcela spis vrátiť vyšetrovateľovi, ten odmietol.

„Poradil by som si inak, keby som mal na výber. Prokurátor nepovolí ďalšie vyšetrovanie, ak neoznačíte stopu za správnu.“

„Akú stopu?“

„Podozrivého. Stačí, ak potvrdíte naše podozrenie.“

„Mrzí ma, ale nemôžeme vám v tom pomôcť,“ vyhlásila Nora a usilovala sa o neutrálny tón. Teatrálnosť by v tomto okamihu len uškodila.

Ali vytiahol mobil. „Minulý týždeň mi kolegovia z Marseille poslali fotografie z jedného zásahu.“

Nora mu vytrhla mobil z ruky a skúmala každý záber. Boli tam snímky z odhalenia tajného laboratória. Muži v uniformách s výložkami protidrogovej jednotky pózovali

pri veľkých modrých kanistrách. Ktovie, či sa pod maskami usmievajú, pomyslela si.

„Koľko toho bolo?“

„Sto litrov veľmi zlej kvality. Polovica užívateľov sa týmto podvodníckym prípravkom priotrávila. Kolegovia ich vypočúvali priamo v nemocnici. Nemusíte sa obávať, konali sme ako naposledy. Všetko sa zničilo a obvinili sme ďalších nováčikov chemikov. Šli do lochu na poriadne dlhý čas.“

Ali si vzal späť telefón.

Nora považovala jeho návrh za grobianstvo a hneď mu to aj dala najavo. Ohroziť spojenectvo polície a Fragrancie by bolo malicherné. Jasné, že spoločnosť ochranu potrebovala, aby mohla vykonávať svoje tajné aktivity, ale aj bezpečnostné služby by škodovali, keby sa tejto spolupráce museli vzdať.

„Nezačínajme s takými primitívnymi pokusmi, jasné? Nikto tým nič nezíska.“

Nora mu vrátila spis. Tentoraz ho prijal.

„Len čo nám to zaneprázdnenosť umožní, opäť budete môcť počítať s našou spoluprácou.“

Obaja chvíľu mlčky kráčali. K večeru sa ochladilo a Abbad si medzi dvoma ťahmi z cigarety dýchol do dlaní, aby si zohrial ruky.

Nora sa v duchu tešila, že sa zatiaľ vyhla logistickému peklu tejto misie podliehajúcej znalcom vôní, kryptológom a všemožným scenárom, ktoré bolo treba vymyslieť, keď jej vtom myslou prebleskla myšlienka.

„Prečo je toto pátranie také dôležité? Zvyčajne nás v takýchto prípadoch neoslovujete. Počúvajte, dievča znásilnené na večierku, to je fakt smutná vec, ale prečo sa